

Chính Tâm 2 đường vào Võ Đất. Nguyễn Hữu Nhân

(Pháo đội A Tiểu đoàn 181 Pháo binh/SD18).

Nằm ở Căn cứ 4 Rừng Lá
hoài cũng chán, binh sĩ mỗi ngày cũng chỉ có việc thông
nòng súng, chùi súng, tháo đạn sau một đêm bắn vài quả
quấy rối. Lâu lâu huấn luyện để các binh sĩ khi thi hành tác
xạ được thuần thục và bất cứ nhân viên nào trong khẩu đội
cũng có thể thay nhiệm vụ cho nhau.

Chúng tôi đóng chung với Tiểu đoàn 85 Biệt động quân
thuộc Liên đoàn 7, vị Tiểu đoàn trưởng là Thiếu Tá Nguyễn
Văn Mãng khóa 20 Võ bị Quốc gia Việt Nam, Đại Tá
Nguyễn Kim Tây - Liên đoàn Trưởng.

Thế rồi buổi sáng hôm đó chúng tôi nhận được lệnh di
chuyển hành quân cùng với Liên đoàn 7 Biệt động quân,
Tiểu đoàn 181 Pháo Binh sẽ sử dụng Pháo đội A tham dự
hành quân trong trận này, mục đích chưa được thông báo, chỉ
biết Pháo đội di chuyển theo lệnh của Liên đoàn 7 Biệt động
quân mà thôi. Tình hình khẩn cấp vì vậy nhận lệnh lúc 08:00
giờ sáng, chúng tôi sẽ phải di chuyển lúc 12:00 giờ trưa.

Pháo binh đóng một chỗ khá lâu nên đồ đạc lỉnh kỉnh,
tôi ra lệnh cho các binh sĩ bỏ lại những thứ không cần thiết,
cồng kềnh, chỉ mang theo những vật dụng nhẹ, gọn gàng, vì
vậy thùng gỗ pháo binh đóng làm giường đành bỏ lại vị trí,
chỉ mang theo những miếng ván để binh sĩ kê làm giường mà
thôi. Đồ đạc bỏ lại thật nhiều, tôi ra lệnh cho binh sĩ phải dọn
sạch sẽ để cho đơn vị bạn tới thay thế.

Được tăng cường một số xe GMC của quân vận để chở đạn, rồi mọi chuyện đến cũng phải đến, pháo đội A tiểu đoàn 181 Pháo binh gồm 3 trung đội đóng riêng ở mỗi vị trí khác nhau, giờ lần đầu tiên pháo đội được tập trung để di hành quân chung với nhau. Trung Úy Trung Khóa 6-68 Trung đội Trưởng Trung đội 1A, đóng tại Núi Thị, Trung Úy Cao Ngọc Tú Trung đội Trưởng Trung đội 3A, đóng tại vị trí Tiểu đoàn, Tôi đóng riêng tại căn cứ 4 với trung đội 2A. Khi 3 trung đội Phối hợp hành quân chung với nhau thì tôi tạm thời xử lý thường vụ Pháo đội Trưởng, Đại Úy Đặng Hồng Tâm trước đây là Pháo đội Trưởng Pháo đội A nay về Ban 3 tiểu đoàn .

Trung đội 1A của Trung Úy Trung đã đi trước với Tiểu đoàn 3/48 của Thiếu Tá Dư. Trung đội 2A và 3A sẽ gặp nhau tại Ngã ba Ông Đồn và cùng di chuyển chung với BCH Liên đoàn 7 Biệt động quân. Đến Ngã ba Ông Đồn tôi đã thấy Trung Úy Tú đã có mặt tại đó trước tôi, liên lạc với Liên đoàn 7 Biệt động quân, chúng tôi được biết sẽ vào để giải tỏa Võ Đất mà trong cả tuần lễ qua Cộng quân đã vây chi khu và Tiểu đoàn 344 Địa phương quân tại đây. Đang trên đường chạy vào Võ Đất, gần tới gia Ray thì tôi nhận được lệnh Pháo Binh của chúng tôi sẽ vào chiếm đóng căn cứ gia Ray tối nay. Căn cứ Gia Ray là bộ chỉ Huy của Trung đoàn 52 Bộ binh thuộc sư đoàn 18, Đại Tá Ngô Kỳ Dũng khóa 14 Võ Bị quốc Gia Việt Nam đang giữ chức vụ Trung đoàn Trưởng, vào đến căn cứ Gia Ray, tôi cho các khẩu đội vào vị trí, gióng hướng súng và sẵn sàng để tác xạ, việc canh gác thật vất vả, từ sáng đến giờ chúng tôi vừa lo di chuyển, bây giờ lại phải cho đồ đạc xuống rồi ngày mai lại tiếp tục bỏ đồ lên xe để di chuyển trở lại. Trong một đêm ở lại tại đây chúng

tôi thật hết sức vất vả, vị trí của các khẩu đội, đài tác xạ phải giăng kẽm gai tứ tung, vì có tin đồn tối nay cộng quân sẽ dứt điểm chúng tôi tại căn cứ này.

Vào đến đây thì chúng tôi được biết, Trung đội Pháo binh của Trung Úy Trung đi với tiểu đoàn 3/43 của Thiếu Tá Dư đã bị cộng quân chặn dọc đường và hiện giờ cộng quân đang dùng xe bò kéo khẩu đại bác 105 ly của chúng tôi vào rừng. Tiểu đoàn 3/43 và Trung đội Pháo binh đang đứng độ chưa nhận được tin tức, vì vậy chúng tôi không thể tiếp tục di chuyển mà phải ở lại căn cứ này trong đêm nay.

Chiếm đóng vị trí xong, chúng tôi được lệnh tác xạ để bắn vào chiếc xe bò đang kéo khẩu đại bác của chúng tôi, theo tin của Quan sát viên phi cơ cho biết, sau những loạt đạn đầu tiên, công quân quá bất ngờ nên đã bỏ chạy, chúng tôi đã bỏ cả xe bò và khẩu súng đại bác ở lại, chúng tôi tiếp tục tác xạ theo lệnh của quan sát viên phi cơ để tiêu huỷ khẩu đại bác. Trời bắt đầu tối dần, chúng tôi phải lo bảo vệ vị trí của mình vì như trên đã nói, cộng quân muốn dứt điểm chúng tôi đêm nay vì vậy chúng tôi phải canh gác cẩn mật, chúng tôi cũng không rõ sau đó quan sát viên phi cơ đã tiêu huỷ được khẩu pháo của chúng tôi hay không?

Đốc thúc binh sĩ suốt đêm lo canh gác, các sĩ quan chúng tôi cũng phải đi tuần tra cả đêm, một ngày di chuyển vất vả và một đêm canh gác thật chặt chẽ để bảo vệ vị trí thật quá mệt, may mắn thay một đêm rồi cũng qua đi, chúng tôi dậy thật sớm nhận lệnh chuẩn bị di chuyển nữa. Trực chỉ Võ Đất, trong lòng tôi cũng thấy vui vui, vì tôi đang có người em rể đang làm Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 344 Địa phương quân và có lẽ tôi vào đây thì sẽ gặp được người em rể của tôi, nghĩ như vậy trong lòng tôi cảm thấy vui và những mệt

nhọc hầu như đã tan biến. Tôi cũng không biết tần số của Lê Phi Ô để hai anh em liên lạc với nhau nữa.

Đường rất xấu, ổ gà loang lổ và đường rất hẹp, tôi cũng mong làm sao đến Võ Đất cho kịp trong chiều hôm nay. Đoàn xe vẫn tiếp tục di chuyển, thành linh tôi nhận được lệnh từ 72 Liên đoàn trưởng Liên đoàn 7 Biệt động quân, Pháo đội tôi sẽ phải dừng lại và sẽ chiếm đóng vị trí bên phía trái con đường gần Chính Tâm 2, đây là địa danh mà tôi lần đầu tiên được nghe, chúng tôi nhận được lệnh dừng lại và sau đó được lệnh tối nay sẽ đóng tại vị trí này, tôi cũng suy nghĩ có lẽ giống như đêm hôm qua, chúng tôi cũng chỉ nghỉ tạm qua đêm để rồi sáng mai lại tiếp tục lên đường.

Đây là một vùng đất trồng nằm bên trái con lộ từ hướng Gia Ray đi vào Võ Đất, bên phải cách chúng tôi chừng 200 thước là một rừng mía bạt ngàn, sau này có dịp tôi vào vườn mía và không ngờ, Mía thật lớn và mía thật mềm và ngọt. Những lóng mía dài, to bằng cườm tay, có lẽ vì đất quá tốt nên giống mía này phát triển đến như vậy.

4 Khẩu đại bác nằm bên trái con lộ, tôi làm thủ tục gióng hướng súng, biết rằng có thể ngày mai lại tiếp tục lên đường, những đạn dược phải đem xuống hết không được để lại trên xe, tôi thấy binh sĩ cũng mệt mỏi, gióng hướng súng xong, thiết lập đài tác xạ và sau đó tôi cũng tiếp tay phụ giúp các khẩu đội để đem đạn xuống xe.

Đang lo phụ giúp các khẩu đội xuống đạn, thành linh tôi nhận được lệnh xin tác xạ, từ đầu máy bên kia tôi nghe giọng nói của Lê Phi Ô, tôi không ngờ Phi Ô đã biết được tần số của tôi và đã liên lạc với tôi, hai anh em mừng quá vì đã lâu không liên lạc được với nhau, chưa kịp hỏi thăm sức khỏe, thì Đại Úy Tiểu đoàn Trưởng Lê Phi Ô nói xin tác xạ,

tình hình rất nguy ngập. Công quân đang tràn ngập đồi Bảo Đại và Lê Phi Ô xin bắn ngay trên đồi sát trên đầu của đơn vị, tôi gọi qua Liên đoàn thông báo tình hình của tiểu đoàn 344 Địa Phương Quân xin tác xạ, sau đó tôi nhận được lệnh từ Liên đoàn cho biết chúng ta không thể không yểm trợ cho đơn vị này được, tuy nhiên chúng ta phải để đạn lo cho chúng ta vì chúng ta đang trong tình trạng không tiếp tế được và cho lệnh chúng tôi bắn tối đa là 10 quả mà thôi, tôi ra lệnh cho Pháo đội sẵn sàng tác xạ theo lệnh tôi, và khi tôi phát tay là giựt cò vì vậy các tiếng nổ cùng một lúc. Sau khi tác xạ xong tôi được Phi Ô cho biết địch quá bất ngờ sau loạt đạn của Pháo binh, bây giờ chúng đã bỏ chạy tán loạn, đơn vị của Lê Phi Ô đã làm chủ tình hình. Người em của tôi quá mừng rỡ và nói với tôi rằng:

- *"Anh đã cứu tôi nếu không có anh thì tôi tối nay không biết sống chết như thế nào".*

Tôi cảm thấy vui vui vì mình vừa làm được một việc làm rất có ý nghĩa, trước hết là bắn tiêu diệt cộng quân, thứ hai là cứu người em mình trong lúc thập tử nhất sinh.

Vừa tác xạ cho Phi Ô xong, chúng tôi lại nhận được lệnh chuẩn bị cho một trung đội di chuyển lên hướng về chi khu Võ Đất để yểm trợ cho một đơn vị Địa Phương Quân, tôi gọi trung đội 3A chuẩn bị để di chuyển, và tôi sẽ đi với trung đội này, tất cả phải chuẩn bị sẵn sàng khi có lệnh thì bốc đạn lên, hai xe kéo súng sẵn sàng nhiên liệu để đi ngay. Còn đang chần chờ, các binh sĩ của Trung đội còn đang lo sợ, tuy nhiên tôi đã ở với Trung đội này rất lâu, tham dự hầu hết các cuộc hành quân như Bình Cơ, suối Tàu Ô (Chơn Thành), Rạch Bắp An Điền, Tân Uyên v.v... nên anh em cũng yên tâm vì tôi có số không sát quân cho nên những vị

trí đó sau khi tôi rút khỏi là những vị trí này đều bị pháo kích liên tục. Riêng tôi rất lấy làm lo lắng, phần mệt vì từ sáng đến giờ di chuyển rồi tác xạ, chưa có miếng gì bỏ vào bụng, bây giờ lại chuẩn bị di chuyển nữa thật vất vả. Nói thì nói vậy nhưng lệnh là phải thi hành, ăn uống qua loa dần bụng để còn phải di chuyển nữa, tôi thật sự lo lắng vì đoạn đường này ngày hôm qua cộng quân đã phục kích và đã lấy mất khẩu đại bác 105 ly của chúng tôi, còn đang suy nghĩ lung tung, thì tôi nhận được lệnh huỷ bỏ di chuyển, anh em nghe tin mừng rõ vô cùng. Sau đó chúng tôi được biết một đơn vị địa phương quân đi mở đường để chờ chúng tôi lên nhưng đã bị Việt Cộng phục kích. Đơn vị này đang quần thảo với bọn việt cộng, chúng tôi cũng nghe có một số tiếng súng nhỏ nổ nhưng không nghĩ là đơn vị mở đường chạm địch.

Hú hồn, nếu không có lệnh huỷ bỏ di chuyển này thì không biết chúng tôi sẽ ra sao và một điều chắc chắn rằng sẽ không có bài viết này đến với quý bạn. Tôi gọi thượng sĩ Hạo thường vụ Pháo đội cất gác cho cẩn thận, các sĩ quan và ngay cả tôi cũng sẽ phải đi tuần canh trong đêm vì không đủ quân số để có thêm những vọng gác mà tôi thấy rất cần thiết. Còn đang căn dặn các công việc thì tôi nghe hướng Gia Ray tiếng súng lớn nhỏ nổ liên tục, bước ra ngoài tôi thấy đạn sáng thấp sáng cả bầu trời, lúc đầu tôi cú ngỡ là một đơn vị nào đó đang chạm địch, sau đó tôi được biết đặc công cộng sản đã đột nhập vào Bộ chỉ huy Thiết đoàn 5 Kỵ binh, chúng đã tràn vào trong các vị trí, ta và địch đang lẫn lộn. Cùng lúc đó tôi được thông báo 2 Sĩ quan cấp tá của Thiết đoàn đã đi phép dài hạn, tim tôi nhói đau vì 2 sĩ quan cấp tá của thiết đoàn 5 Kỵ binh tôi đã từng quen biết, có lẽ mấy ông bạn của tôi hay sao, sau đó tôi được cho biết Thiếu Tá xử lý thường

vụ Thiết đoàn Phó và Thiếu tá Mai Văn Thân trưởng ban 3 của Thiết đoàn. Mai Văn Thân là người bạn thân của tôi, khi tôi mới ra trường về tiểu đoàn 183 Pháo Binh thì lúc đó anh đã Trung Úy Chi đoàn Trưởng chi đoàn 1/5, anh cũng là người bạn cùng xuất thân từ mái trường Châu Văn Tiếp của chúng tôi, anh thuộc lớp thứ Nhất và tôi thuộc lớp thứ 3 của trường. Tin anh vừa tử trận làm cho tôi vô cùng xúc động, thảng rôi tôi về phép gặp anh ở bãi biển Long Hải, mà giờ đây anh đã hoá ra người thiên cổ !!!

Những buồn phiền thương cho số phận người bạn cũng vội qua đi, và trở về với trách nhiệm và bổn phận của một một sĩ quan Pháo binh đang yểm trợ trực tiếp cho một đơn vị bộ binh, và chúng tôi cũng đang trong tình trạng hết sức nguy hiểm, trong tình hình này bọn việt cộng có thể lợi dụng lúc chúng tôi vừa đến và chúng sẽ tấn công chúng tôi trong đêm nay. Ý nghĩ đó đã kéo chúng tôi trở về với thực tại, chuyện buồn đành gác lại một bên và bây giờ phải là chuyện bảo vệ đơn vị trước nhất, cấp chỉ huy dù là lớn hay nhỏ, chúng tôi vẫn biết đó là trách nhiệm thiêng liêng, phải bảo vệ đơn vị, biết bao nhiêu sinh mạng đang ở trong trách nhiệm của chúng tôi, và đó cũng là câu nói mà chúng ta thường nghe đó là: Huynh đệ chi binh vậy. Suốt đêm hôm đó mãi mê với công việc kiểm soát lính gác, những công việc cần phải làm cho ngày hôm sau v.v... chuyện người bạn cùng trường vừa mất rồi cũng quên mau, nhường chỗ cho những trách nhiệm trước mắt. Cuộc sống của những người lính như chúng tôi thật đơn giản, sống và chết rất gần, âu cũng là chuyện thường tình sống đó rồi mất đó, đó là hình ảnh mà chúng tôi thường phải đối diện hàng ngày...

Sáng sớm hôm sau tôi lại được lệnh di chuyển một trung đội qua đóng bên kia đường, tôi lại tiếp tục hướng dẫn công binh ủi vị trí mới. Bây giờ công binh cho biết không còn đầu để ủi vị trí cho tôi, vì vậy tôi đành dùng đầu cơ hữu của Pháo đội ứng ra trước để công binh có đầu làm việc. Vị trí của Trung đội này nằm ngay dưới cây cày thật lớn, tôi linh tính thấy vị trí này rất nguy hiểm vì bọn cộng sản sẽ dùng cây cày này để định hướng điều chỉnh tác xạ. Tôi trình bày cho liên đoàn về những suy nghĩ của tôi về địa điểm này nhưng vị Liên đoàn trưởng cho biết tôi cứ yên tâm, ông sẽ cho đánh sập hai cây này. Sau khi ủi xong vị trí, tôi đã di chuyển một trung đội Pháo binh sang đóng vị trí này, xung quanh tôi là một đại đội Biệt động quân trấn giữ cho vị trí pháo binh của tôi,

Hai chiếc M48 lao vào 2 cây cày, móc xích vào thân cây, chạy ra thật xa và kéo, chúng tôi chỉ thấy lá rụng đầy dưới hai gốc cây, hai cây vẫn đứng sừng sững không hề lay chuyển, công việc dùng M48 để đánh sập 2 cây thất bại; ngay lúc đó Liên đoàn cho công binh ủi sâu xung quanh gốc cây và đặt trái phá để đánh sập. Lúc đó các đơn vị đang đóng xung quanh được thông báo để yên tâm, một tiếng nổ thật khủng khiếp, bụi tung bay che kín cả hai cây cổ thụ này, một lúc sau bụi khói tan dần, chúng tôi lại thấy hai cây vẫn đứng sừng sững như không hề có chuyện gì xảy ra.

Việc phá huỷ hai cây cổ thụ hoàn toàn thất bại Chúng tôi tiếp tục bị pháo kích liên tục, ngày nào cũng như ngày nào, cộng quân cứ rót nhiều quả 120 ly ào vị trí chúng tôi, lúc nó pháo sát vị trí thì chúng tôi nói trên máy là: Nó pháo xa lác xa lơ không ăn nhằm gì cả, nói như vậy để chúng chuyển hướng không pháo nữa, còn khi nó pháo cách xa chúng tôi thì chúng tôi báo trên hệ thông vô tuyến là: Chúng

nó đa pháo trúng chúng tôi rồi, đang lo cho binh sĩ. Đó là cách nói để đánh lạc hướng chúng.

Ban ngày thì bị Pháo liên tục, có ngày pháo cả 7, 8 lần, còn ban đêm thì chúng lại đột nhập vào vị trí chúng tôi, chúng bò vô vị trí gặp phải mìn claymore phát nổ, có lúc chúng chạm vào mìn soi sáng, chúng tôi thấy chúng chạy cách chúng tôi độ 500 thước, những lúc đó chúng tôi quay súng bắn trực xạ, chẳng biết kết quả như thế nào; nhưng đêm nào bọn chúng cũng tìm cách đột nhập vào vị trí của chúng tôi, nên đêm nào chúng cũng vướng mìn và chúng tôi đã bắn trực xạ và soi sáng vị trí v.v... Tình hình cứ kéo dài như thế, cho nên đêm nào chúng tôi cũng phải tăng cường thêm những vọng gác phụ, nghĩa là giữa hai vọng gác chánh chúng tôi đặt thêm một vọng gác phụ gồm một khúc cây, khoác lên tấm phoncho và nón sắt, một khúc cúi để sát giống như là cây súng. Đến 6 giờ sáng thì chúng tôi dẹp các vị trí gác phụ này, vì sợ chúng phát hiện được. Nằm ở vị trí này gần một tháng, binh sĩ hết sức mệt mỏi vì phải thức suốt đêm để canh gác, ban ngày phải tác xạ và bị pháo kích liên tục, tôi qua trình với Liên đoàn để xin thay đổi vị trí, sau đó liên đoàn cho tôi được di chuyển đến nơi nào mà tôi thấy an toàn nhất, tôi chọn vị trí ở phía trái con lộ cách Bộ chỉ huy Liên đoàn khoảng 500 thước. Liên đoàn cho Công binh ủi vị trí cho chúng tôi, nhưng công binh không còn dầu, tôi sử dụng dầu cơ hữu của Pháo đội để ủi vị trí, tôi di chuyển cả 4 khẩu tập trung tại một địa điểm, việc ủi vị trí cho 4 Khẩu đội, đài tác xạ, nhà bếp v.v... cũng mất hết một buổi chiều.

Chiều hôm đó tôi cho lệnh sáng sớm hôm sau, thức dậy thật sớm để di chuyển pháo đội đến vị trí mới, duy nhất phải di chuyển các khẩu pháo, và đạn dược, sau đó sẽ trở lại để di chuyển dụng cụ cá nhân, di chuyển qua vị trí mới vừa giống hướng súng, thiết lập xạ bằng xong chừng 15 phút sau, tôi nghe có nhiều tiếng nổ tại vị trí cũ của chúng tôi, cộng quân

đã pháo kích thật dữ dội vào vị trí cũ, tôi đứng nhìn lại vị trí mà thầm cảm ơn trời đất đã che chở, sau đó 72 (Đại Tá Nguyễn Kim Tây) gọi cho tôi ông bảo: Cậu phải đái con gà đi, may mắn cho cậu, vì vị trí của cậu chúng nó đã pháo sập vị trí rồi. Tôi hú vía cũng may di chuyển sớm chứ nếu còn chần chừ để chậm chùng nửa tiếng thì giờ này đơn vị thiệt hại không biết như thế nào.

Tôi cho binh sĩ trở về vị trí cũ để dọn dẹp đồ dùng cá nhân, thật là may mắn, vị trí đài tác xạ và phòng ngủ của tôi các trái pháo đã rớt trúng những vị trí này. Tôi đã thoát chết một lần nữa, tôi chấp tay vái lạy trời Phật đã che chở cho chúng tôi, từ đó cho đến lúc chúng tôi rời vị trí Chính Tâm 2 này tôi không hề trở lại nơi này lần nào nữa.

Về vị trí mới được 2 hay 3 đêm gì đó, tôi cũng không còn nhớ rõ nữa. Lâu lâu tôi yểm trợ cho Lê Phi Ô cầm chừng vì chúng tôi phải để dành đạn lo phòng thủ cho mình, mỗi ngày Lê Phi Ô vẫn liên lạc với tôi và hỏi thăm: đồng hồ chạy ngược hay chạy xuôi, ý nói là chúng tôi đi lên hay trở lại, tôi trả lời đồng hồ hết pin (Nghĩa là đứng tại chỗ).

Vào một buổi chiều, tôi qua Liên đoàn nhận lệnh, ông cho chúng tôi biết tối nay chúng tôi sẽ di chuyển khi có lệnh, phải phá huỷ đại bác v.v.... nhắm hướng núi Gia Ray mà chạy về đó, trời tối đen như mực, trang bị băng cá nhân, nón sắt, áo giáp, tay áo một tay xắn lên, còn một tay bỏ xuống để nhân diện địch hay bạn khi bọn việt cộng trà trộn với chúng ta.

Tình hình đêm hôm đó thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức độ chúng tôi không thể ngờ được, không pháo kích, không có những trái mìn bị nổ ngoài hàng rào phòng thủ, càng yên tĩnh càng làm cho chúng tôi thêm lo sợ không biết chúng có ý định gì khác đây? sự canh gác càng thêm cẩn mật hơn, chúng tôi thay phiên nhau đi kiểm soát vọng gác thật liên tục, một đêm thật dài rồi trời lại bắt đầu sáng, những lo lắng

rồi cũng qua đi. Sáng sớm hôm sau thì chúng tôi chạy thật, Thiếu Tá Nguyễn Tiến Hạnh tiểu đoàn trưởng của tôi gọi cho tôi biết, chúng tôi sẽ phải rời vị trí này trong sáng hôm đó, sẽ có Chinook bốc chúng tôi ra khỏi vị trí, tất cả bỏ lại hết, chỉ duy nhất phải bốc 4 khẩu đại bác mà thôi, đồ đạc cá nhân gần như bỏ lại toàn bộ. Sáu giờ sáng tôi nhận được lệnh sẵn sàng có mặt tại điểm tập trung tại bãi đáp để Chinook đến bốc chúng tôi về Gia Ray.

Chúng tôi đã có mặt tại địa điểm, có lẽ địch quân đã biết được ý định này vì vậy trong thời gian chuẩn bị để Chinook đến bốc, chúng đã liên tiếp pháo chúng tôi dữ dội, pháo đến mức độ mỗi binh sĩ lúc ấy phải đào khẩn cấp cho mình một hố trú ẩn tạm thời trong thời gian chờ Phi cơ đến bốc. Cùng lúc ấy chúng tôi liên lạc được với vị Tiểu đoàn trưởng của chúng tôi, ông đang bay C&C và 3 chiếc Chinook đang đáp xuống vị trí của chúng tôi, 4 khẩu súng mà chỉ có 3 chiếc Chinook vì vậy tôi phải ở lại để chờ chuyển sau, vì nếu tôi đi ngay chuyến này thì binh sĩ sẽ hoảng sợ và theo đi luôn, vì vậy tôi cho lệnh nhà bếp, quân xa ở lại sẽ đi với tôi trong chuyến kế tiếp. Trong thời gian chờ đợi để được bốc ra, cộng quân tiếp tục pháo chúng tôi liên tục, nằm lại gần 3 giờ đồng hồ mà vẫn chưa thấy chinook trở lại bốc chúng tôi, tôi liên lạc với Nhất hỏ (đây là ám danh đàm thoại của đơn vị chúng tôi khi liên lạc với vị Tiểu đoàn trưởng). Ông cho tôi biết sau khi ra được Gia Ray, các phi công của Chinook không chịu trở vào nữa, cuối cùng ông phải tặng cho mười ngàn đồng để nhờ trở vào bốc tôi ra vì ông nói: tôi còn thằng Nhân ở trong đó không thể bỏ nó được. Sau cùng các phi công bốc thăm và một chiếc trở vào bốc chúng tôi ra.

Khi chúng tôi lên hết và bốc súng cùng một lưới đạn để bay ra, bay ra khỏi vị trí độ 1000 thước, tôi nhìn lại phía sau thì thấy cây súng đã bị rút lại trong rừng, ngay trên còng súng tôi có kèm theo thùng CVT trong đó có quân trang của

tôi và tiền ăn của binh sĩ, tất cả đã rút cùng với khẩu đại bác 105 ly.

Thiếu Tá Nguyễn Tiến Hanh (Tiểu đoàn Trưởng Tiểu đoàn 181 Pháo binh) đeo kiếng đen. Nguyễn Hữu Nhân thứ nhì hàng trước từ phải qua.

Pháo đội đang tác xạ